

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่ายิ่งของชาติ และเป็นปัจจัยสำคัญที่มีบทบาทในการพัฒนาประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครองและวัฒนธรรม จึงจำเป็นต้องพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นผู้มีคุณภาพเป็นอันดับแรก เครื่องมือที่สำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์คือ การศึกษา ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรแก่ผู้สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ณ สวนอัมพร วันอังคารที่ 19 มิถุนายน 2522 ความตอนหนึ่งว่า

“การให้การศึกษา นั้น กล่าวสั้นๆ โดยความหมายรวบยอดคือ การช่วยให้บุคคลค้นพบวิธีดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสมไปสู่ความเจริญและความสุขตามอัธยาศัย ตามนัยนี้ผู้สอนมีหน้าที่ต้องหาความรู้และวิธีการดำเนินชีวิตให้ศิษย์ได้รู้ได้ทราบ เพื่อให้สามารถเรียนรู้ต่อไปและดำเนินชีวิตต่อไปได้ด้วยจนบรรลุจุดหมายความกับทั้งวิธีการที่ต้องการนั้นมีอยู่แล้วครบถ้วนพร้อมมูล ผู้ใดมีอุปายหรือมีกระบวนการคิดการปฏิบัติอันแยบคาย ย่อมแสวงหาและหยิบยกมาใช้ได้ถูกต้องพอเหมาะพอดีตามต้องการ อุปายอันแยบคายซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ทั้งในการแสวงหาความรู้ ทั้งในการถ่ายทอดความรู้ที่เกิดจากความระลึกได้ถึงความรู้ที่ได้ผ่านมาแล้ว ประกอบกับความรู้ตัว ตื่นตัวและความคิดอ่านที่ว่องไวเฉลียวฉลาด ซึ่งปกติชนทุกคนจะฝึกฝนให้เกิดขึ้นได้ไม่เกินวิสัย แล้วนำมาใช้ควบเข้ากับความรู้ความถนัดของตนให้เป็นประโยชน์ได้ทุกโอกาส”

(สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2530 : 87)

การจัดการศึกษาให้แก่เยาวชนถือว่าเป็นภาระหน้าที่อันสำคัญของรัฐตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ได้แบ่งการศึกษาออกเป็นสี่ระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ในบรรดาการจัดการศึกษาระดับ

ต่างๆ สมาน แสงมะลิ (2519 : 1) กล่าวว่าระดับประถมศึกษาเน้นว่ามีความสำคัญมากที่สุด เพราะเป็นการศึกษาที่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศได้รับ หากการศึกษาระดับนี้จัดได้ดี ถูกต้องเหมาะสมจะส่งผลให้ประเทศมั่นคงในที่สุด กมล ภูประเสริฐ (2527 : 25) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการประถมไว้ว่า การประถมศึกษาเป็นการศึกษาที่รัฐจะต้องใช้งบประมาณมากกว่าการศึกษาระดับอื่น เพราะเป็นการศึกษาภาคบังคับที่รัฐจะต้องจัดให้แก่ประชาชนอย่างทั่วถึง เพื่อให้พลเมืองส่วนใหญ่ของประเทศมีคุณสมบัติที่พึงประสงค์ และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างสงบสุขตลอดทั้งช่วยพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น

การศึกษาาระดับประถมศึกษา เป็นการศึกษาพื้นฐานที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตให้พร้อมที่จะทำประโยชน์กับสังคมตามบทบาทและหน้าที่ของตนในฐานะพลเมืองตามระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนมีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิต ทนต่อการเปลี่ยนแปลง มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งทางกายและจิตใจ ทำงานเป็นและครองชีพอย่างสงบสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2534 : 1) หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) เป็นหลักสูตรที่มุ่งหวังให้ผู้เรียนได้พัฒนาในด้านต่างๆ ได้แก่ การพัฒนาคน พัฒนาอาชีพและพัฒนาสังคมอันจะส่งผลให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหาและมีค่านิยมที่ดีเพื่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2536 : 3) ดังนั้น หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) จึงเป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นกระบวนการมากกว่าเนื้อหา โดยโครงสร้างหลักสูตรมุ่งให้ผู้เรียนมีคุณสมบัติดังกล่าวข้างต้น โดยมวลประสบการณ์ที่จัดให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ มี 5 กลุ่มดังนี้ กลุ่มทักษะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการงานและพื้นฐานอาชีพ และกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2534 : 2)

กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นกลุ่มประสบการณ์หนึ่งใน 5 กลุ่มของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) ที่จัดการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เกี่ยวกับมนุษย์และสิ่งแวดล้อมในด้านอนามัย ประชากร การเมือง การปกครอง ศาสนา วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงสภาพปัญหา กระบวนการแก้ปัญหาและสามารถนำประสบการณ์เหล่านี้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต

กล่าวได้ว่า กลุ่มวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญ เนื่องจากมุ่งให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต นอกจากนี้ยังส่งเสริม

ให้ผู้เรียนได้พัฒนาไปพร้อมๆ กันใน 3 ด้านคือ (แรมสมร อยู่สถาพร, 2533 : 61-62)

1) พัฒนาตนเอง (ชีวิต) โดยให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้ คงสภาพอ่านออกเขียนได้ และคิดคำนวณได้ มีความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมและการเปลี่ยนแปลงของสังคม สามารถปฏิบัติตนในการรักษาสุขภาพอนามัยของตนเองและครอบครัว สามารถวิเคราะห์ลักษณะและเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับตนเองและครอบครัวได้อย่างมีเหตุผลด้วยทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ มีความภาคภูมิใจในความเป็นคนไทย มีนิสัยไม่เห็นแก่ตัวไม่เอาเปรียบผู้อื่น และอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข มีนิสัยรักการอ่านและใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ

2) พัฒนาอาชีพ โดยให้ผู้เรียนมีความรู้ทักษะพื้นฐานในการทำงาน มีนิสัยรักการทำงานและสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

3) พัฒนาสังคม โดยให้ผู้เรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพและการเปลี่ยนแปลงของสังคมในบ้านและชุมชน สามารถปฏิบัติตนตามบทบาทและหน้าที่ในฐานะสมาชิกที่ดีของบ้านและชุมชน ตลอดจนอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม ศิลปะ วัฒนธรรมในชุมชนรอบๆ บ้าน

จะเห็นได้ว่า กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตเป็นวิชาที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนพร้อมกันทั้ง 3 ด้านคือ การพัฒนาตนเอง การพัฒนาอาชีพ และการพัฒนาสังคม ดังนั้นจึงควรมุ่งส่งเสริมให้การเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต มีผลสัมฤทธิ์สูงสุดโดยการจัดสภาพการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด มุ่งให้ผู้เรียนนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต และส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาไปพร้อมๆ กัน ใน 3 ด้าน คือ พัฒนาตนเอง (ชีวิต) พัฒนาอาชีพ และพัฒนาสังคม ถึงแม้ว่ากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตจะเป็นวิชาหนึ่งที่มีความสำคัญ แต่จากการประเมินคุณภาพการเรียนของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ซึ่งได้ประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2538 พบว่ากลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตยังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ดังจะเห็นจากรายงานผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2538 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา, 2539 : 17) ดังตาราง 1

ตาราง 1 คะแนนเฉลี่ยร้อยละ จำแนกเป็นรายกลุ่มประสบการณ์

กลุ่มประสบการณ์	ภาคปฏิบัติ	ภาคความรู้	ภาครวม
ทักษะภาษาไทย	87.50	60.31	68.47
ทักษะคณิตศาสตร์	62.45	57.23	58.28
สปช.	92.93	55.44	66.69
สสน.	82.57	74.93	77.23
ภพอ.	90.60	43.88	71.91
ภาษาอังกฤษ	84.50	56.77	67.85

จากตาราง 1 จะพบว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำมาก โดยเฉพาะคะแนนภาคความรู้อยู่ในระดับต่ำสุดเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น

นอกจากนี้คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2538 ยังต่ำกว่าเป้าหมายที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลากำหนดไว้มาก (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา, 2540 : 18) ดังตาราง 2

ตาราง 2 เป้าหมายที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลากำหนด และคะแนนผลสัมฤทธิ์ ปีการศึกษา 2538

กลุ่มประสบการณ์	เป้าหมาย สปจ. เฉลี่ยร้อยละ	ผลการประเมิน เฉลี่ยร้อยละ	ต่ำกว่า - สูงกว่า +
ทักษะภาษาไทย	77	68.47	-8.53
ทักษะคณิตศาสตร์	70	58.28	-11.72
สปช.	73	66.69	-6.31
สสน.	81	77.23	-3.77
ภพอ.	82	71.91	-10.09
ภาษาอังกฤษ	71	67.85	-3.15

จากตาราง 2 พบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ยังต่ำกว่าเป้าหมายที่สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลากำหนดในการที่จะจัดการแก้ไขปัญหาดังกล่าว จำเป็นต้องทราบเสียก่อนว่า องค์ประกอบใดบ้างที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตยังไม่บรรลุเป้าหมาย ได้มีผู้วิจัยหลายท่านได้ทำการศึกษาถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต จากการศึกษาพบว่าองค์ประกอบที่ทำให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมีหลายองค์ประกอบด้วยกัน อนาสตาซี (Anastasi, 1956 : 187 อ้างถึงใน ทวี บุญช่วย, 2534 : 2) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และองค์ประกอบทางด้านที่ไม่ใช้สติปัญญา อันได้แก่ การจัดการศึกษาในโรงเรียน ภูมิหลังของนักเรียน ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคม

ประเสริฐ เตชะนาราเกียรติ (2532 : 56-60) ได้ศึกษาพบว่า องค์ประกอบด้านคุณภาพการสอนของครู ซึ่งได้แก่ ประสบการณ์ในการสอน วุฒิของครู การใช้สื่อการสอน จำนวนคาบที่ครูสอนใน 1 สัปดาห์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อุบลวรรณ บัวอ่อน (2537 : 108) ได้ศึกษาพบว่า คุณภาพการสอนของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ประนอม ทวีกาญจน์ (2526 : 54-55) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนเดิม สภาพแวดล้อมที่บ้าน บรรยากาศในชั้นเรียนและคุณภาพการสอนของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ผลการวิจัยพบว่าองค์ประกอบด้านบรรยากาศในชั้นเรียน คุณภาพของการสอนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

สุนันทา ประไพตระกูล (2535 : 99-102) ได้ศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ความเป็นผู้นำทางด้านวิชาการของอาจารย์ใหญ่หรือผู้อำนวยการระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว การส่งเสริมการเรียนการสอนของผู้ปกครอง รายได้ของผู้ปกครอง และเพศของนักเรียน ส่วนตัวแปรที่มีอิทธิพลในรูปที่เป็นสาเหตุทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ คุณภาพการสอน ขนาดของโรงเรียน ระดับการศึกษาของครู แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เจตคติและความสนใจต่อวิชาคณิตศาสตร์ และประสบการณ์ในการสอน

นวลศรี มากมี (2539 : 85) ได้ทำการศึกษาพบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียนจะมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย แต่งานวิจัยของ สุชาติ สังวรรณกาญจน์ (2529 : 98-101 อ้างถึงใน รักศรีศิริ ลิทธิโชค, 2532 : 39) พบว่า เจตคติทางวิชาวิทยาศาสตร์ไม่มีความสัมพันธ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 4

รัตนา เมืองขวา (2536 : 72) ได้ศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสาธิตมอดินแดง มหาวิทยาลัยขอนแก่น คือ องค์ประกอบทางด้านเศรษฐกิจ ด้านที่อยู่อาศัย ด้านความสนใจของนักเรียน ด้านสภาพการเรียน และด้านความเอาใจใส่ของครู

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2532 : 93) ได้ศึกษารูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นพบว่า การส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษในครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

นิวแมน (Newman, 1980 : 3766-A) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่สอนโดยครูที่มีประสบการณ์ในการสอนต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 แต่ครูที่มีประสบการณ์สูง มีส่วนทำให้คะแนนการอ่านของนักเรียนเพิ่มขึ้น

บร็อกซี (Broxie, 1988 : 2806-A) ศึกษาพบว่า การที่บิดาหรือมารดาดูว่าบุตรทำการบ้านเสร็จเรียบร้อยหรือไม่ คอยให้ความช่วยเหลือบุตรในขณะที่บุตรทำการบ้าน พฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นตัวทำนายระดับคะแนนของบุตรได้ดี

จากรายงานการวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่ามีตัวแปรหลายตัว ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ว่าจะเป็นองค์ประกอบด้านครู เช่น ประสบการณ์ในการสอน วุฒิของครู การใช้สื่อ จำนวนคาบที่ครูสอน องค์ประกอบด้านนักเรียน เช่น เจตคติ ความสนใจของนักเรียน เพศของนักเรียน องค์ประกอบด้านโรงเรียน เช่น บรรยากาศในชั้นเรียน ขนาดของโรงเรียน สภาพการเรียน และองค์ประกอบด้านครอบครัว เช่น ที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว รายได้ของผู้ปกครอง เป็นต้น ตัวแปรบางตัว เช่น ประสบการณ์ในการสอน วุฒิของครู เพศของนักเรียน ขนาดของโรงเรียน ที่อยู่อาศัย ระดับการศึกษาของผู้ปกครองและรายได้ของผู้ปกครอง เป็นตัวแปรที่สามารถจะปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงได้น้อยหรือไม่ได้เลย ผู้วิจัยเห็นว่า ตัวแปรที่เกี่ยวกับคุณภาพการสอน เจตคติ

ของนักเรียน และการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองเป็นตัวแปรที่สามารถปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงได้มาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาตัวแปรทั้ง 3 ตัวนี้ ว่ามีตัวแปรใดบ้างที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และวางแผนการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาในจังหวัดสงขลาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา นั้น ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครู เจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนและการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.2 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.3 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.4 เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานดังนี้

1. คุณภาพการสอนของครูมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน
2. เจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน
3. การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน
4. คุณภาพการสอนของครู เจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน และการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง สามารถร่วมกันพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน

ความสำคัญและประโยชน์

1. ด้านความรู้

- 1.1 ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพการสอนของครูกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ว่าสัมพันธ์กันหรือไม่
- 1.2 ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ว่าสัมพันธ์กันหรือไม่
- 1.3 ทำให้ทราบความสัมพันธ์ระหว่างการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน ว่าสัมพันธ์กันหรือไม่
- 1.4 ทำให้ทราบว่าตัวแปรพยากรณ์ อันได้แก่ คุณภาพการสอนของครู เจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน และการส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง ตัวแปรใดจะมีความสัมพันธ์กับตัวแปรเกณฑ์คือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

2. ด้านการนำไปใช้

2.1 ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางให้แก่ นักการศึกษา ผู้บริหาร และครูผู้สอนในการปรับปรุง การจัดการเรียนการสอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตให้มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ หากผล การวิจัยพบว่าตัวแปรใดมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ ชีวิต ผู้เกี่ยวข้องจะได้ปรับปรุงส่งเสริมได้ถูกต้อง

2.2 ใช้เป็นแนวทางสำหรับนักการศึกษาและผู้บริหาร ในการให้ความช่วยเหลือแนะนำ สนับสนุนครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอน

2.3 เป็นประโยชน์แก่ตัวนักเรียนเอง ในการที่จะได้พบข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุง ผลการเรียนของตนเอง

2.4 ใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีส่วนสัมพันธ์กับผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา ซึ่งมีจำนวน 15,874 คน จากโรงเรียน 486 โรงเรียน กระจายอยู่ใน 16 อำเภอ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรทำนาย (Predictor Variable) คือตัวแปรที่ศึกษาในฐานะเป็นตัวพยากรณ์ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประกอบด้วย

2.1.1 คุณภาพการสอนของครู

2.1.2 เจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน

2.1.3 การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง

2.2 ตัวแปรเกณฑ์ (Criterion Variable) คือ ตัวแปรที่ศึกษาในฐานะเป็นตัวแปรเกณฑ์ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

ข้อตกลงเบื้องต้น

การเก็บรวบรวมข้อมูลในเวลา และสถานที่ที่ต่างกันไม่มีผลต่อการตอบแบบประเมินแบบวัด แบบสอบถาม และแบบทดสอบ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. องค์ประกอบที่ส่งผล หมายถึง ตัวแปรที่มีส่วนส่งเสริมหรือเป็นอุปสรรคต่อความสามารถทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต หมายถึง ความรู้ความสามารถทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งได้จากคะแนนแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. คุณภาพการสอนของคร หมายถึง การสอนที่ประกอบด้วย องค์ประกอบที่อำนวยความสะดวกจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด เช่น การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรง การให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง เป็นต้น
4. เจตคติต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตของนักเรียน หมายถึง ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ซึ่งมีพฤติกรรมแสดงออกมาว่าชอบหรือไม่
5. การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง หมายถึง การให้การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองในด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ การเอาใจใส่ติดตามผลการเรียน การให้การสนับสนุนและเสริมกำลังใจแก่นักเรียน
6. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2540 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา
7. ครู หมายถึง ครูผู้สอนกลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2540 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสงขลา